

Arrest

nr. 152 672 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. D'HULSTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 mei 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(..)

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.05.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart (PV BR55FC004536/15). Ze heeft geen officiële verblijfplaats in België. Voor deze reden wordt haar geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Betrokkene gaf een valse identiteit op om binnen de Europese Unie te reizen en te verblijven. Zij heeft geen officiële verblijfplaats in België. Er is een risico op onderduiken. Voor deze redenen wordt haar in het belang van de openbare orde een inreisverbod van vier jaar opgelegd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster is enkel om toeristische doeleinden overgekomen naar Europa. Zij heeft een heel netwerk aan vrienden opgebouwd binnen Europa.

Met het inreisverbod van vier jaar wordt haar belet haar relaties die zij opbouwde met haar vrienden te kunnen behouden.

Verzoekster heeft er helemaal geen probleem mee terug te keren naar Albanië, aangezien zij dit land nog steeds als haar thuisland aanziet en haar familie daar woont.

Verzoekster wenst echter spoedig opnieuw te kunnen reizen doorheen Europa. Zij moet nu immers alle relaties hals over kop afbreken, hetgeen haar zeer zwaar valt.

Verzoekster heeft nooit de intentie gehad illegaal te verblijven in Europa en heeft nu dan ook op de harde manier geleerd wat de consequenties zijn van een slechte organisatie en administratie bij het reizen.

Verzoekster hoopt spoedig de nodige documenten te kunnen aanvragen om haar vrienden snel opnieuw te kunnen vervoegen en haar reis door Europa verder te zetten.

Een inreisverbod van vier jaar betekent de doodsteek voor de reisplannen van verzoekster.”

2.2. De Raad merkt op dat uit het betoog van de verzoekende partij niet blijkt dat zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België. In zoverre verzoekende partij verwijst naar haar vrienden die zij in België of Europa zou hebben, wijst de Raad erop dat verzoekende partij uiterst vaag blijft over deze “vrienden” en aldus niet met concrete elementen aantoont dat zij wel degelijk vrienden heeft in België die kunnen gerekend worden tot haar privéleven. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekende partij betrapt werd op het gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart – feiten die de verzoekende partij niet ontkent – op een ogenblik dat zij wenste door te reizen naar Groot-Brittannië. Uit niets blijkt dat haar kort (frauduleus) verblijf in België in belangrijke mate opweegt bij de beoordeling van haar situatie, dit temeer zij zelf toegeeft in het verzoekschrift dat Albanië haar thuisland is en haar familie daar woont. Gelet op de duurtijd van haar verblijf en het gebrek aan enig ander concreet element dat wijst op sociale en culturele banden buiten haar land van herkomst, wordt weinig geloof gehecht aan het betoog van de verzoekende partij dat zij vrienden heeft in België of elders waar het inreisverbod geldt. Bovendien belet niets de verzoekende partij via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met haar vrienden noch blijkt dat deze vrienden haar niet zouden kunnen bezoeken of dat zij samen reizen door gebieden waar het inreisverbod niet geldt. Het staat de verzoekende partij ook vrij

om tot de opheffing of opschorting van het inreisverbod te verzoeken. Er blijkt niet dat er geen juiste afweging werd gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische maatschappij. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet weerhouden.

2.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 en artikel 74/12, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Art. 74/11 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

§ 2 ... De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Art. 74/12 § 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

In casu is er helemaal geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekster haar geval.

Verzoekster heeft nooit de intentie gehad in de illegaliteit te belanden en wenst enkel voor toeristische doeleinden haar reis verder te zetten.

Verzoekster verwijst naar hetgeen zij onder het eerste middel heeft uiteengezet.

Een inreisverbod van vier jaar betekent de doodsteek voor de reisplannen van verzoekster.

Verweerster is van oordeel dat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat.

Nochtans is verzoekster van plan zich reglementair volledig in orde te stellen vooraleer zij haar reizen opnieuw aanvat. Een tweede situatie zoals deze wenst zij uiteraard absoluut niet meer mee te maken.

Er is in casu geen enkel risico.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

2.5. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden. Zij blijft bij haar betoog dat zij enkel de intentie had om als toerist te reizen, doch de Raad ziet niet in hoe dit bloot betoog afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij op het grondgebied betrappt werd op het gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart waarmee zij trachtte te reizen naar Groot-Brittannië. Zelfs in de optiek dat verzoekende partij enkel toeristische intenties had, dient benadrukt dat ook een toerist in het bezit dient te zijn van de nodige reisdocumenten om legaal op het grondgebied te verblijven of te reizen. Het feit dat de bestreden beslissing haar reisplannen doorkruist, is enkel te wijten aan het eigen gedrag van de verzoekende partij die ervoor opteerde met gebruik van valse middelen te reizen en te verblijven binnen de Europese Unie zodat het geenszins incorrect is dat de verwerende partij deze gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, hanteert om te oordelen dat een inreisverbod van vier jaar gepast is *in casu*. Het betoog van verzoekende partij dat zij naar de toekomst toe geen risico meer zal vormen voor de openbare orde kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen die geleid hebben tot het treffen van de bestreden beslissing en waaruit de verwerende partij niet onterecht afleidt dat, gelet op het feit dat verzoekende partij betrappt werd op het gebruik van een valse identiteitskaart er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij geen nieuw risico zal vormen voor de openbare orde kan dit motief niet ondermijnen.

2.6. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Het inreisverbod staat volledig in disproportie met de concrete omstandigheden.

Verzoekster wenst helemaal geen fraude te plegen en de huidige overtreding is een eerste (en absoluut laatste!) fout ingeschatte beoordeling van verzoekster geweest.”

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. De Raad verwijst naar de bespreking van het tweede middel.

2.9. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verweerster heeft haar beslissing absoluut niet voldoende gemotiveerd. Het verhaal van verzoekster wordt op geen enkele manier in de beslissing aangehaald en/of beantwoord.

Er wordt enkel in zeer korte bewoordingen geargumenteed:

“Betrokkene gaf een valse identiteit op om binnen de Europese Unie te reizen en te verblijven. Zij heeft geen officiële verblijfplaats in België. Er is een risico op onderduiken. Voor deze redenen wordt haar in het belang van de openbare orde een inreisverbod van vier jaar opgelegd.”

Dit is echter niet voldoende en enkel een herhaling van de materiële vaststellingen dat er een valse identiteit werd gebruikt en verzoekster geen officiële verblijfplaats heeft. Dit zou wijzen op een risico op onderduiken en daarom wordt een inreisverbod van vier jaar opgelegd.

Dit is wel zeer kort door de bocht. Het persoonlijke verhaal van verzoekster, die de wereld wenst te ontdekken, wordt nergens in acht genomen.

Om al hetgeen bovenstaand omschreven is, is het duidelijk dat een inreisverbod van vier jaar voor verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt.”

2.11. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad ziet niet in op welke wijze het betoog van de verzoekende partij dat zij enkel de wereld wenste te ontdekken afbreuk kan doen aan de objectieve vaststellingen dat zij ervoor koos gebruik te maken van een valse identiteitskaart om haar plannen door te voeren, hetgeen een schending van de openbare orde inhoudt. Verzoekende partij tracht deze feiten te minimaliseren door voor te houden dat zij enkel de wereld wenste te ontdekken doch dergelijke persoonlijke appreciatie van verzoekende partij van de feiten maakt niet dat de verwerende partij is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, dat zij deze feitelijke gegevens verkeerd beoordeeld zou hebben of dat zij kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat deze feiten een inreisverbod van vier jaar verantwoorden.

2.12. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER